

A *Hopeless – Reménytelen* NEW YORK TIMES sikerlistás szerzőjétől

LOSING HOPE

reményvesztett

fine
selection

COLLEEN HOOVER

COLLEEN HOOVER

LOSING HOPE

reményvesztett

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

*Ezt a könyvet
a férjemnek és a fiaimnak ajánlom
– végtelen és önzetlen támogatásukért.*

Első fejezet

A pulzusom azt jelzi, hogy egyszerűen sétáljak el. Less már többször is figyelmeztetett, hogy ez nem az én dolgom. Korábban viszont sohasem viselkedett úgy, mintha a bátyám lenne. Fogalma sincs, milyen nehéz hátradólni, s hagyni, hogy *ne* az én dolgom legyen. Hát ezért szerepel most a fontossági sorrendem első helyén ez a szarházi.

Kezemet a farmerem farzsebébe csúsztatom, és baromira remélem, hogy ott is tudom tartani. A kanapé mögött állok, onnan nézek le rá. Nem tudom, mikor fog észrevenni. Ahogy az ölében lovagló csajt szorítja, úgy tűnik, ez egy darabig még nem következik be. Néhány percig még ott maradok mögöttük, miközben a buli folytatódik körülöttünk. Senki sem sejtí, hogy hajszálnyira vagyok attól, hogy elveszítsem a fejem. Elővehetném a telefonomat, hogy bizonyítékot szerezzek, ám ezt nem tehetem meg Less-szel. Semmi szüksége képes hírre.

– Hé – szólalok meg végül, amikor már egy másodperccel sem bírok tovább várni. Ha még egyszer végig kell néznem, ahogy a bige melleit markolássza anélkül, hogy egy szemernyi tiszteletet tanúsítana a Less-szel való kapcsolata iránt, tőből letépek a kibaszott kezét.

Grayson elcuppantja az ajkát a lányétól, hátrahajtja a fejét, és fátyolos tekintettel felnéz rám. Látom a félelmet a tekintetében,

amikor leesik neki – amikor végre rájön, hogy az az ember áll előtte, akinek a megjelenésére végképp nem számított ma este.

– Holder – tolja félre a bukszát az öléből. Nagy nehezen feltápáskodik, de alig tud talpon maradni. Esdekelve néz rám, és a lányra mutat, aki éppen alig-szoknyáját igazgatja. – Ez nem az... aminek látszik.

Kiveszem a kezem a farzsebemből, és karba fonom a mellkasom előtt. Közelebb kerül hozzám az öklöm, így össze kell szorítanom, mert tudom, milyen jó érzés lenne beverni vele a képét.

A padlóra nézve mély lélegzetet veszek. Aztán még egyet. Aztán a műsor kedvéért még egyet, hiszen marhára élvezem, ahogy feszeng. Megrázom a fejemet, és ismét rá emelem a tekintetemet.

– Add ide a telefonodat!

Viccesnek tartanám az arckifejezését, ha nem volnék ennyire dühös. Elröhögi magát, és megpróbál hátrálni egy lépést, csakhogy beleütközik a dohányzóasztalba. Az üveglapra nyomja a kezét, hogy megtartsa az egyensúlyát, majd felegyenesedik.

– Vegyél magadnak egy kibaszott telefont – motyogja. Rám sem néz, miközben próbálja megkerülni a dohányzóasztalt. Higgadtan elsétálok a kanapé mellett, hogy keresztezzem az útját, és felé nyújtom a kezemet.

– Add ide a telefonodat, Grayson! *Most.*

Ami a méretünket illeti, nincs túl nagy előnyöm, hiszen nagyjából hasonló a testfelépítésünk. A haragomat figyelembe véve viszont határozottan esélyes vagyok, Grayson pedig világosan látja ezt. Hátrál egy lépést, ami talán nem a legbölcsebb mozdulat – tekintve, hogy a nappali sarkába szorítja magát vele. Matat a zsebében, végül előveszi a készüléket.

– Mi az ördögöt akarsz a telefonommal?

Kikapom a kezéből, és Lesst tárcsázom anélkül, hogy megnyomnám a hívásgombot. Visszaadom neki a mobilt.

– Hívd fel! Mondd meg neki, milyen aljadék vagy, és tegyél pontot a végére.

Grayson lenéz a telefonjára, aztán vissza rám.

– Baszd meg magad! – fröcsögi.

Nagy levegőt veszek, hogy lenyugodjak, majd csinállok egy fejkörzést és megtornáztatom az állkapcsomat. Miután ez sem segít, hogy ne akarjam a vérét, előrenyúlok, megfogom az inggallérját, és durván a falhoz szorítom. Odaszegezem a nyakát az alkarommal, és emlékeztetem magamat, hogy ha a telefonhívás előtt rúgom szét a seggét, fölösleges volt részemről az elmúlt tíz perc erőfeszítése.

A fogam csikorog, az állkapcsom megfeszült, az erek pedig lüktetnek a halántékomon. Még sosem éreztem ilyen gyűlöletet, mint most. Olyan kegyetlenül el akarok bánni vele, hogy még *én* is megijedek tőle.

Farkaszemet nézek vele, hogy tudja, mi vár rá a következő néhány percben.

– Grayson – szólalok meg összeszorított fogakkal. – Hacsak nem szeretnéd, hogy megtegyem, amit most tenni akarok veled, a füledhez emeled a mobilt, felhívod a nővéremet, és lezárod az egészet. Aztán leteszed a telefont, és nem beszélsz vele soha többet.

Még erősebben odaszorítom a karomat a nyakához, közben pedig megállapítom, hogy az oxigénhiány miatt most már az ingénél is vörösebb az arca.

– Oké – morogja. Próbál kiszabadulni a szorításomból. Megvárom, amíg a kijelzőre mered, és megnyomja a hívásgombot, mielőtt

leeresztem a karomat, és elengedem a gallérját. A füléhez emeli a mobilt, és végig a szemembe néz, amíg mozdulatlanul állva várjuk, hogy Less felvegye.

Tudom, hogy fog esni a nővéremnek, viszont fogalma sincs róla, mit művel ez a háta mögött. Nem számít, hányszor hallja másoktól, Grayson valahogy mindig visszaférkőzik az életébe.

De most nem fog. Nem fog, ha a kezembe veszem az irányítást. Nem fogok hátradólni, s hagyni, hogy ezt csinálja a nővéremmel.

– Szia! – szól bele a telefonba. El akar fordulni tőlem, de visszalököm a vállát a falnak. Összerezzen. – Nem, szivi – mondja idegesen. – Jaxonéknál vagyok.

Hosszú szünet, amíg hallgatja, hogy a tesóm beszél.

– Tudom, hogy azt mondtam, de hazudtam. Ezért hívlak, Less. Szerintem... szerintem egy kis szünetet kéne tartanunk.

Megrázom a fejemet, hogy tudja: végleges szakításra van szükség. Nem azt akarom, hogy tartsanak egy kis szünetet. A célom, hogy végleg visszaadja a nővérem szabadságát.

Szemfogatva beint nekem a szabad kezével.

– Szakítok veled – jelenti ki tömören. Némán hagyja, hogy Less beszéljen. Semmi megbánás... ez is bizonyítja, milyen szívtelen faszkalap. Remeg a kezem és összeszorul a mellkasom, annyira tudom, mit érez most Less. Utálom magamat, amiért kiharcoltam, hogy ez történjen, de ő jobbat érdemel. Még akkor is, ha nem tud róla.

– Most leteszem – közli Grayson.

Visszanyomom a fejét a falhoz, és arra kényszerítem, hogy rám nézzen.

– Esdekelj neki – utasítom csendesesen, mert nem akarom, hogy a tesóm meghalljon a háttérben. Grayson becsukja a szemét, felsóhajt, aztán lehajtja a fejét.

– Sajnálom, Lesslie. Nem akartam, hogy így legyen...

Elveszi a fülétől a telefont, és hirtelen megszakítja a hívást. Néhány másodpercig a kijelzőre mered.

– Remélem, boldog vagy – emeli rám a tekintetét. – Csak mert éppen most törted össze a nővéred szívét.

Ez az utolsó szava hozzám. Kétszer találkozik az öklöm az állkapcsával, mielőtt a földre zuhan. Megrázom a kezemet, kihátrálok a sarokból, aztán célba veszem a kijáratot. Még a kocsimhoz sem érek, amikor a farzsebemben rezeg a mobilom. Előszedem, és még csak rá sem pillantok a kijelzőre, mielőtt felveszem.

– Szia! – próbálok palástolni a hangomban remegő dühöt, amikor meghallom a sírását a vonal másik végén. – Úton vagyok, Less. Minden rendben, mindjárt hazaérek.

Egy egész nap eltelt Grayson telefonhívása óta, de még mindig bűntudatom van. Úgyhogy afféle önsanyargatásként három kilométerrel megtoldom az esti futásomat. Nem számítottam arra, hogy ennyire összetörve látom Lesst tegnap este. Most már rájöttem, talán nem volt a legjobb ötlet, hogy Graysont rávegyem, ám egyszerűen képtelen voltam hátradőlni, s hagyni, hogy így átbassza.

Az volt a legváratlanabb Less reakciójában, hogy nem csak Graysonra haragudott. Mintha az összes hím egyedét hibáztatta volna. „Beteg állatnak” titulálta a férfiakat, fel-alá járkált a szobájában, én pedig csak lestem a kitörését. Végül elfogyott nála a szufla, bebújt az ágyába, és álomba sírta magát. Én ébren feküdtem, mert tudtam, hogy hozzájárultam a fájdalmához. Egész éjjel a szobájában maradtam – részben azért, hogy lássam, jól van; de főleg azért, mert nem akartam, hogy egy kétségbeesett pillanatban az exét tárcsázza.

Less viszont erősebb, mint gondoltam. Meg sem próbálta felhívni Graysont tegnap este, mint ahogy ma sem. Nem sokat aludt, így ebéd előtt elvonult a szobájába szunyókálni. Napközben azért megálltam az ajtaja előtt, hogy tényleg nem telefonál-e. Ezért tuti, hogy egyáltalán nem kereste a volt barátját. Legalábbis akkor nem, amikor otthon voltam. Tulajdonképpen biztos vagyok benne, hogy a tegnap esti szívtelen hívás kellett neki ahhoz, hogy végre lássa, Grayson ki is valójában.

Lerúgom a cipőmet az ajtóban, aztán a konyhába sétálok, hogy újratöltssem a vizespalackomat. Szombat este van, amikor egyébként Daniellel lógnék, de már írtam is neki, hogy ma itthon maradok. Less megígértette velem, hogy mellette leszek, mert egyelőre nem akarja elhagyni a házat, nehogy összefusson Graysonnal. Szerencséje, hogy klassz csaj, hiszen nem sok tizenhét éves srácot tudok, aki kihagyna egy szombat estét, hogy csajos sorozatokat nézzen a szerelmi bánatban szenvedő nővérével. De hát a testvéri kapcsolatokban többnyire nincs is meg az, ami minket Less-szel összeköt. Fogalmam sincs, hogy ez a közeli viszony annak köszönhető-e, hogy ikrek vagyunk. Ő az egyetlen tesóm, tehát nincs összehasonlítási alapom. Azt mondaná, hogy túlzottan védelmezem, amiben talán akad is némi igazság – de nem tervezem, hogy ezen változtatnék mostanában. Vagy bármikor.

Felszaladok a lépcsőn, leveszem a pólómat, és benyitok a fürdőszobába. Kinyitom a csapot, keresztülsétálok a folyosón, aztán bekopogok a szobájába.

– Gyorsan letusolok, rendelsz egy pizzát?

Az ajtajának támaszkodva leveszem a zoknimat. Megfordulok, és behajtom őket a fürdőszobába, utána pedig ismét bekopogok.

– Less!

Nem válaszol, úgyhogy felsóhajtva a plafonra függesztem a tekintetemet. Ha éppen vele beszél telefonon, mérges leszek. De ha tényleg vele beszél, akár azt is jelentheti, hogy Grayson elmondja: a szakítás csakis az én hibám volt, és akkor haragudni fog rám. A rövidgatyámba törlöm a tenyeremet, és benyitok a szobájába – felkészülve az újabb heves kioktatásra, mely szerint törődjek a magam dolgával.

Miután belépek a szobába, meglátom őt az ágyon – és mintha visszaforgatnák az idő kerekét, megint kisfiú vagyok. Újraélem a pillanatot, ami örökre megváltoztatott. Az egész lényemet. Az egész világot *körülöttem*. A ragyogó színekkel teli univerzum undok, élettelen szürkévé változott. Az ég, a fű, a fák... minden, ami egykor szép volt, maga mögött hagyta a csodáit abban a másodpercben, amikor rájöttem, hogy a legjobb barátunk, Hope eltűnéséért én felelek.

Azóta másképp nézek az emberekre. Másképp nézek a természetre. Másképp nézek a jövőmre. Az életem, aminek addig értelme, célja és oka volt, önmaga „B” kategóriás változatává vált. Eltűnt belőle a pezsgés, így hirtelenjében homályos, szürke, színtelen másolat lett.

Éppúgy, mint Less szeme.

Ezek nem az ő szemei. Nyitva vannak. Egyenesen rám merednek az ágyról.

De ez nem az ő tekintete.

Eltűnt belőle a fény. Ez a lány a nővérem szürke, színtelen mása.

Az én Leslie-m!

Képtelen vagyok megmoccanni. Várom, hogy pislogjon, hogy ne vessen, hogy hahotázzon a kibaszottul beteg viccén. Várom, hogy megint verjen a szívem, hogy a tüdőm megint levegőért emelkedjen. Várom, hogy ismét ura legyek a testemnek, mert fogalmam sincs, ki

irányítja most. Biztos, hogy nem *én*. Várok és várok, azon töprengve, meddig képes kitartani. Meddig tarthatja valaki így nyitva a szemét? Meddig tarthatja valaki vissza a levegőt, mielőtt a teste levegőért kapkodva kétségbeesetten összerándul?

Milyen kibaszott sokáig tarthat, mielőtt megpróbálok rajta segíteni valahogy?

Megérintem az arcát, megragadom a karját, megrázom az egész testét. Aztán a karomba veszem és az ölembe húzom. Üres gyógyszeres doboz esik ki a kezéből – a földön landol, de nem bírok ránézni. Less szemében még mindig nincs élet. Már nem felém néz, miközben hátrahanyatlik a feje, valahányszor megpróbálok felemelni.

Meg sem rezzen, amikor a nevét kiabálok. Akkor sem, amikor megpofozom. És nem reagál, amikor elkezdek sírni.

Rohadtul nem csinál semmit.

Még csak annyit sem, hogy azt mondja: minden rendben lesz, miközben a szívem maradványai elszivárognak belőlem abban a pillanatban, amikor rájövök, hogy a jobbik felem halott.

Második fejezet

– **Megkeresnéd a rózsaszín felsőjét és a fekete pantallóját?** – kérdezi anyja. Szemét az előtte tornyosuló papírmunkán tartja. A temetkezési vállalat munkatársa átnyúl az asztalon, és rámutat valamire a nyomtatványon.

– Már csak néhány oldal, Beth – mondja. Anya kérdés nélkül, gépiesen aláírja a papírokat. Próbálja tartani magát, amíg itt vannak, de én tudom, hogy amint kilépnek az ajtón, megint összeomlik. Még csak negyvennyolc órája tart, de már ránézésre tudom, hogy ismét meg fogja járni a poklot.

Az ember azt hinné, hogy valaki csak egyszer halhat meg. Az ember azt hinné, hogy csak egyszer találhat rá a testvére élettelen testére. Az ember azt hinné, hogy csak egyszer kell végignéznie az anyja reakcióját arra, hogy meghalt az egyetlen lánya.

Az „egyszer” messze áll az igazságtól.

Újra és újra megtörténik.

Valahányszor lehunyom a szememet, Less szemeit látom. Anya valahányszor rám néz, azt látja, hogy másodszor is elmondom neki: a lánya halott. És harmadszor. Ezredszer. Valahányszor levegőt veszek, pislogok vagy beszélek, megint átélem a halálát. Nem úgy ülök itt, hogy azon morfondírozzom, vajon valaha is tudatosul-e bennem,

hogy meghalt. Úgy ülök itt, hogy azon morfondírozom, vajon mikor jön el az idő, amikor nem kell szembenéznem a halálával.

– Holder, egy öltözet ruhát kérnek neki – ismétli anya, miután észrevette, hogy nem mozdultam. – Menj be a szobájába, és hozd ide a rózsaszín hosszú ujjú blúzát! Az a kedvence, azt akarná viselni.

Anya tudja, hogy semmivel sem akarom jobban betenni a lábamat Less szobájába, mint ő. Eltolom a székem az asztaltól, és felmegyek az emeletre.

– Less halott – motyogom magamban. – Leszarja, mi van rajta.

Megállok az ajtó előtt, mert tudom, hogy újra végig kell nézнем a halálát abban a pillanatban, ahogy benyitok. Nem jártam odabent, amióta rátaláltam, és igazából eszem ágában sem volt *valaha is* visszatérni.

Besétálok, bezárom magam mögött az ajtót, aztán odamegyek a gardróbjaához. Mindent megteszek, hogy ne gondoljak a halálára.

Rózsaszín blúz.

Ne gondolj rá!

Hosszú ujjú.

Ne gondolj arra, hogy mindent megtennél, hogy visszaforgasd az idő kerekét szombat estére!

Fekete pantalló.

Ne gondolj arra, hogy milyen kicseszettül gyűlölöd magad, amiért csalódást okoztál neki!

De gondolok. Rágondolok, úgyhogy megint minden porcikám sajog, és dühös vagyok. Megragadok egy maroknyit a gardróbban lógó blúzok közül, hogy teljes erőből letépjem őket a vállfáról. A szekrény aljára hullnak. Ökölbe szorított kézzel megmarkolom a szekrényajtó tetejét, és becsukom a szemem – így hallgatom, ahogy a most már üres vállfák előre-hátra hintáznak. Próbálok összpontosítani

a tényre, hogy mindössze két ruhadarabért jöttem, aztán elmehe-
tek, ám képtelen vagyok megmoccanni. Folyton az a pillanat jár a
fejemben, amikor besétáltam ebbe a szobába, és rátaláltam Lessre.

Térdre rogyva az ágyára nézek. Megint látom őt holtan.

A szekrényajtónak dőlve leülök, és becsukom a szemem. Így ma-
radok egészen addig, amíg nem tudatosul bennem, hogy nem aka-
rok idebent lenni. Megfordulok, turkálni kezdek a leesett blúzok kö-
zött, amíg meg nem találok a hosszú ujjú rózsaszínt. Felpillantok
a vállfáról lelógó nadrágokra, s megfogok egy fekete pantallót. Ol-
dalra lököm őket, hogy feltápaszkodjak a padlóról, de rögtön visz-
zahanyatlok, amikor meglátom a vastag, bőrkötéses jegyzetfüzetet
a szekrény legalsó polcán.

Megfogom, és az ölembe veszem, majd a falnak dőlve bámulni
kezdem a borítót. Láttam már ezt a füzetet. Apa ajándékozta neki
három éve, Less viszont azt mondta, sosem használná, mert tudta,
hogy a pszichológusa elkérné majd. Utálta a terápiát, én pedig so-
sem értettem, anya miért szorgalmazza, hogy járjon. Mindketten
mentünk egy ideig, miután a szüleink szétmentek, de én abbahagy-
tam, miután ütközött a fociedzéssel. Anya nem bánta, hogy nem
járok, Less viszont folytatta a heti konzultációkat egészen két nap-
pal ezelőttig... amikor is világossá vált, hogy a terápia nem segített
túlzottan.

Kinyitom a füzetet az első oldalon, és nem lep meg, hogy üres.
Vajon ha használta volna, ahogy a pszichológus kérte, máshogy ala-
kulnak a dolgok?

Kétlem. Nem tudom, mi menthette volna meg saját magától
Lesst. Toll és papír biztosan nem.

Kihúszom a tollat a spirálkötésből, a hegyét rányomom a papírra, s
elkezdek egy neki címzett levelet. Fogalmam sincs, hogy egyáltalán

miért írok neki. Fogalmam sincs, hogy olyan helyen van-e éppen, ahonnan lát engem, vagy egyáltalán van-e valamilyen helyen. Csak ha mégis látja, szeretném, ha tudná, hogyan hatott rám az önző döntése. Milyen reménytelen helyzetben hagyott engem. *Szó szerint* reménytelenben. És teljesen egyedül. Telis-tele megbánással.

Két és feledik fejezet

Less!

A szoba közepén hagytad a farmeredet, a földön. Úgy fest, mintha csak most léptél volna ki belőle. Furcsa. Miért hagytad ott a farmeredet, ha tudtad, mit fogsz tenni? Miért nem dobtad legalább a szennyestartóba? Nem gondoltál arra, hogy mi fog történni, miután megtalállak, és hogy végül valakinek fel kell vennie a földről, és valamit csinálni vele? Na, hát én nem fogom felemelni. És a felsőidet sem fogom visszaakasztani.

Amúgy a gardróbodban vagyok. Az alján. Nem igazán tudom, mit akarok most mondani neked, vagy mit akarok kérni tőled. Persze, az egyetlen kérdés, amin mindenki más törí a fejét, hogy „vajon miért csinálta?” Én viszont két okból kifolyólag sem fogom megkérdezni tőled, miért csináltad.

1.) Nem tudsz válaszolni. Halott vagy.

2.) Gözöm sincs, hogy igazából érdekel-e, miért csináltad. Semmi olyan nem történt veled, ami megfelelő indokkal szolgált volna a tetteredre. És talán már te is tisztában vagy vele, ha most látod anyát. Teljesen összeroppant.

Tudod, valójában fogalmam sem volt róla, mit jelent tényleg összeroppanni. Azt hittem, összeroppantunk, miután elvesztettük Hope-ot. Ami vele történt, igazi tragédia volt számunkra. De amit akkor éreztünk, semmi ahhoz képest, amilyen érzést kicsikartál most anyából. Hihetetlenül összeroppant - olyannyira, hogy új jelentést adott a szónak. Bárcsak kizárólag ehhez hasonló helyzetekben lehetne használni ezt a kifejezést! Abszurd, hogy az emberek bármi másra is mondhatják azon kívül, hogy mit érez egy anya, amikor elveszíti a gyermekét. Mert ez az egyetlen szitu az egész világon, ami méltó erre a szóra.

A fenébe is, annyira hiányzol! Annyira sajnálom, hogy csalódást okoztam neked! Bocsánatot kérek, amiért nem voltam képes észrevenni, mi rejlik a tekintetedben, valahányszor azt mondtad, jól vagy.

Szóval, ja. Miért, Less? Miért csináltad?

Két és háromnegyedik fejezet

Less!

Hát gratulálok. Elég népszerű vagy. Nemcsak, hogy megtöltöted a temető parkolóját kocsikkal, de a szomszéd parkolót és az utca két templomának parkolóját is. Ez elég sok autót jelent.

Én nagyjából kibírtam, leginkább anya kedvéért. Apa majdnem olyan rossz színben volt, mint anya. Az egész temetés nagyon furcsa volt. Elgondolkodtam rajta, hogy ha autóbalesetben, vagy valami hasonlóan gyakori okból kifolyólag haltál volna meg, az emberek vajon másképpen reagálnak? Ha nem szándékos gyógyszer-túladagolás (ahogy anya szokott fogalmazni) miatt hagyysz itt minket, akkor a nép szerintem egy kicsit kevésbé furán viselkedik. Mintha félték volna tőlünk. Vagy talán azt hitték, hogy a szándékos gyógyszer-túladagolás fertőző. Úgy beszéltek róla, mintha ott sem

lennénk. Az a sok bámulás, sutyorgás és szá-
nakozó mosoly... Legszívesebben karon fog-
tam volna anyát, és elvonszoltam volna onnan,
hogy ne élje át újra a halálotat minden egyes
ölelés, minden egyes könnycsepp és minden
egyes mosoly hatására.

Persze, kénytelen voltam arra a követke-
zetésre jutni, hogy mindenki úgy tesz, mintha
valamennyire hibáztatna bennünket. Éreztem,
mire gondolnak.

Hogy lehet, hogy a családja nem tudta: ez
megtörténhet?

Hogy nem vették észre a jeleket?

Milyen anya ez?

Milyen ember az, aki nem veszi észre, hogy
milyen rosszkedvű a saját ikertestvére?

Ekkor szerencsére elkezdődött a temeté-
sed, ami elterelte rólunk a figyelmet, és min-
denki a kivetített fotósorozatra nézett. Sok
közös képünk szerepelt benne. Boldog voltál
az összesen. Sok közös kép ki volt téve a ba-
rátaiddal, és azokon is boldog voltál. A közös
képeid anyával és apával a válásuk előtt; a kö-
zös képeid anyával és Briannel, miután újrahá-
zasodott, a közös képeid apával és Pamelával,
miután ő is újraházasodott.

De engem csak az utolsó fotó ütött ki. Az,
amelyiken ketten vagyunk a régi házunk előtt.
Az, amelyik fél évvel Hope eltűnése után

készült. Még mindig megvan a karkötőd, ami annak a párja, amelyiket az elrablása napján nekijándékoztál. Észrevettem, hogy néhány éve már nem hordod, ám sohasem kérdezősködtem. Tudom, hogy nem igazán szeretsz róla beszélni.

Szóval vissza a képhez. Átöleltem a nyakadat, miközben mindketten a kamerába kacagtunk és mosolyogtunk. A mosolyod ugyanaz, mint az összes többi képen. Eszembe jutott, hogy az összes képen, amit valaha is láttam rólad, teljesen ugyanúgy mosolyogsz. Egyetlen fotó sincs rólad, amin összevonnád a szemöldököd. Vagy ráncolnád a homlokod. Mintha világeletemben ezt a látszatot akartad volna fenntartani. Hogy ki előtt, dunsztom sincs.

Talán attól féltél, hogy a fényképező megörökít egy őszinte érzést. Mert lássuk be, nem voltál mindig boldog. Azokon az éjszakákon sem, amikor álomba sírtad magad. Azokon az éjszakákon sem, amikor a vállamon sírtál, de nem akartad elmondani, mi bajod. Egyetlen őszinte mosolyú ember sem sírhat így magában. És rájöttem, hogy problémáid voltak, Less. Tudom, hogy az életünk és a velünk történtek másképpen hatottak kettőnkre. De honnan is tudhattam volna, milyen komoly a gond, ha sohasem mutattad ki? Ha sohasem mondtad nekem?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Talán... Utálok ezt gondolni, de talán nem is ismertelek. Azt hittem, igen, de mégsem. Azt hiszem, egyáltalán nem ismertelek. Ismertem az éjszakákon át síró lányt. Ismertem a képekről mosolygó lányt. De azt a lányt nem, aki összekötötte a mosolyt a könnyekkel. Tippem sincs, miért villantottál álmosolyt, és sírtál valódi könnyeket. Amikor egy fiú szeret egy lányt, főleg a nővérét, elvileg tudnia kell, mi fakasztja őt mosolyra, s mi ríkatja meg.

De én nem tudtam. És most sem tudom. Anynyira sajnálom, Less! Sajnálom, hogy rád hagytam, hogy jól vagy, miközben nyilván közel sem voltál jól.

H